

Så til hr. Bruno Jerup, der var inde på det med de handicappede. Jeg er ked af, at jeg ikke fik lejlighed til at svare på det i første runde, men tiden tillod det ikke. Jeg kunne se, at formanden mente, at jeg skulle forlade talerstolen på det tidspunkt. Men jeg vil sige, at der bliver taget initiativ til ikke i Forskningsministeriet – med al respekt for, hvor megen faglighed og dygtighed der er i Forskningsministeriet blandt embedsmændene – men i samarbejde med de handicappedes organisationer at få etableret en meget tæt kontakt også med den branche, der leverer den teknologi, som jeg er helt enig i kan være en meget stor hjælp til de handicappede, som flere har været inde på. Der er det vigtigt, og vi vil gerne både være formidlere af kontakt mellem branchen og brugerne i deres organisationer for de handicappede, men også gerne være med til at koordinere udarbejdelsen af en handlingsplan, hvor vi også kan tage fat på de løsninger, vi alle skal have, altså at der også tages et hensyn til de handicappede, så de handicappede ikke hver gang skal have specialbehandling.

Vi kan godt i de løsninger, vi selv ønsker, tage det hensyn, at de også kan anvendes af de handicappede.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Må jeg sige til forskningsministeren, at ligesom formanden skal overholde grundloven og give ministeren ordet, når han beder om det, skal formanden også overholde Folketingets forretningsorden og derfor gøre opmærksom på, når de 20 minutter er brugt.

Så giver jeg ordet til hr. Tom Behnke for anden omgang.

Tom Behnke (FP):

Jeg forstod hr. Peter Duetofts indlæg om det kulturelle på den måde – således som det blev præciseret her i hr. Peter Duetofts korte bemærkning – at det er vigtigt, at vi ud over alt det her isenkram også har den sociale dimension med eller kulturelle dimension, som hr. Peter Duetoft kalder det.

Men se, igen her kommer teknologien jo os til hjælp. For at vide, at der er nogle tilbud, man kan deltage i, skal man jo vide, at de er der, og da vil informationsteknologien kunne hjælpe os til at vide, at der er noget, frem for at man skal til at købe 26 forskellige aviser for at se, hvad der foregår den pågældende aften i éns by.

Jeg er lidt ked af, at ministeren nåede at komme med så megen udenomssnak, at der slet ikke

blev tid til at svare på de relevante spørgsmål, der blev stillet. Jeg havde en hel række af spørgsmål, og da jeg ved, at ministeren brænder efter at få lov til at svare på det, jeg spørger om, skal jeg igen stille spørgsmålene, så ministeren kan få endnu en taletid heroppe. Skulle det knibe, kan ministeren bare markere, så tager jeg en kort bemærkning mere, og så får ministeren yderligere taletid; det kan vi godt finde ud af.

Det, der står i rapporten, er, at stat, amt og kommuner skal bindes sammen i et elektronisk servicenet, som skal anvendes optimalt. Så var det, jeg stillede spørgsmålet: Hvornår når vi ud i, at der er tale om overvågning, altså en total samkøring af samtlige registre i hele den offentlige sektor? Hvornår når vi dertil? Er det optimalt, eller er det optimale lidt tidligere? For mig at se er det optimale dét, som jeg skitserer her, og det er jeg lidt nervøs ved.

Ministeren sagde så om sundhedssektoren, at dér var det jo smart, at man så hurtigt kunne udveksle oplysninger om patienten. Ja, det er smart, men hvad siger patienten? Er patienten interesseret i, at alle i sundhedssektoren kan sidde og se, hvad man har fejlet, og hvor man har været igennem hele sit liv? Det er jeg ikke sikker på at patienten er så interesseret i. Så derfor igen: Det er smart for systemet, men er det smart for brugeren, og hvem bestemmer, om det er smart for brugeren?

Så var der spørgsmålet om elektronisk demokrati, hvor CD jo klart har tilkendegivet, at det synes de er en dårlig idé. Men ministeren meldte ikke ud om det, og det kunne da være interessant at høre, om det er hele regeringens holdning.

Så til det, som jeg prøvede at slå mest i bordet over for. Det var, at rapporten om forprojektet om elektronisk borgerkort var umulig at få udleveret. Trods adskillige henvendelser til ministeriet er det ikke lykkedes at få den udleveret. Jeg vil godt høre, hvordan det kan lade sig gøre. Jeg ved godt, at det er et andet ministerium, men det er trods alt det samme, vi taler om, nemlig borgerkortet.

Så er der også høringssvarene. Hvor er de henne, og hvorfor kan vi ikke få lov til at se dem? Hvad er det, der gør, at det er så hemmeligt for Folketingets medlemmer? Det er jo et paradoks, at når vi taler om informationsteknologi, så er informationer det eneste, vi ikke har fået. Det vil sige, at vi, der egentlig skal stå her og træffe beslutningerne, ikke har de informa-